

Kedves Testvérek!

Az elmúlt vasárnap az „Átformált szív” sorozatban a család volt előttünk. Arra kerestük a választ, hogy Isten Igéje alapján mit jelent az evangéliumon alapuló család, hogyan formálja át, változtatja meg az egymáshoz való viszonyulásunkat is Isten Igéje? Amit itt látunk az Igében, az egy rendszer, ami stabil és Isten dicsőségét és a lehetőségekhez képest a másik ember javát szolgálja. Azoknak szól az apostol, akik újjászülettek és Krisztusban vannak és ezt mondja nekik, ami a legfontosabb üzenete ennek a rendszernek: **MINDENKINEK VAN HELYE, JELENTŐSÉGE ÉS SZEREPE A CSALÁDBAN.** A családi élet szolgálat, amiben mindenkinek részt kell vennie. A családi élet nem a látszat fenntartásáról szól, hanem hogy azt a „családi létformát”, amiben vagyunk, azt Isten dicsőségére, tetszésére akarjuk élni. A mai témánk a szexualitás, ami még inkább magánügy, mint a családi élet. Meg is lepődhetünk, hogy mit üzenhet a Biblia a szexualitásról? Ki az, akinek a Bibliából kell tájékozódnia a szexualitást illetően? A Szentírás nem csak szellemi, lelki dolgokról szól, amelyek a mennyiekhez kapcsolnak bennünket. Pedig a Szentírás tud erről és úgy is kezeli, mint az emberi élet részét, sőt, Isten ajándékát, amit használhat jól és maga- illetve mások ellen is az ember. Az átformált szív és a szexualitás kérdése azért is nehéz lehet, mert valakit vagy egyáltalán nem érint, van, aki pedig szeretné, ha őt ez nem érintené. Ha a család az a téma (ahogy múlt héten említettem), amiről napestig lehetne hasznos dolgokat tanulni, a szexualitás is az. Fókuszáljunk most az előttünk lévő Igére és mindarra, hogy hogyan formálódik át az életünknek ez a területe, ha az evangélium határoz meg bennünket. A szabad szerelem és a szexualitás ma már tömegethosz, azaz általánosan elfogadott viselkedésmód, magatartásforma. És itt nemcsak a közönséges szexualitást, a pornográfiát vagy a szexuális kicsapongásokra, szélsőségekre kell gondolni. Hanem arra az évszázados (sőt talán évezredes) folyamatra, amely a művészetben, de különösen is a költészetben keresztül a szerelmet isteni rangra emeli, mindenek fölé helyezi. A szerelem maga metafora lesz, minden jónak és nemesnek a megtestesítője, aminek a nevében az ember mindent megtehet és amire hivatkozva akár minden más renden és értéken túlléphet.

### Nagy László: Ki viszi át a Szerelmet

Létem ha végleg lemerült  
ki imád tücsök-hegedút?  
Lángot ki lehel deres ágra?  
Ki feszül föl a szivárványra?  
Lágy hantu mezővé a szikla-  
csípőket ki öleli sírva?  
Ki becéz falban megeredt  
hajakat, verőereket?  
S dúlt hiteknek kicsoda állít  
káromkodásból katedrális?  
Létem ha végleg lemerült,  
ki rettent a keselyűt!  
S ki viszi át fogában tartva  
a Szerelmet a túlsó partra!

Milyen csodálatos, milyen gyönyörű ez a vers! Hallgassuk csak, hogyan értelmezi egy irodalmár e sorokat: *„A Szerelem minden pozitív emberi érték szimbóluma, a „ki teszi hát” kérdésekre adott válaszok összefoglalója. A hit is, amelynek katedrális állítódik, oltár a humánumnak, a hűségnek. E hűség az emberhez a vers legfontosabb etikai állítása. A költő feladata: minden körülmények között, ha lehetetlennek mutatkozik is, őrző és teremtő legyen. Az emberi szféra drámaisággal telített, de ami a valóságban kint nem, az a tudatban feloldható. Így válik a lehetetlen lehetségessé, a mítoszi feladatok teljesíthetők lesznek, még a legnagyobb próba: a halál legyőzése is.”*

Igen, pontosan erről van szó. Mindenek feletti. Mindent meghatározó. Abszolút. Ez itat át ma mindent: a szerelem, a szexualitás abszolútum, amelyet nem kérdőjelezhet meg senki. Hatalma van. Bálvány. Melynek az oltárán sokak sokakat feláldoznak. Ezzel szemben a következő három dolog tanítja számunkra Isten Igéje a szexualitásról:

## 1. KÖLCSÖNÖSSÉG: Ajándék és kereszt

*„A férj teljesítse kötelességét felesége iránt, hasonlóan a feleség is a férje iránt. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; ugyanúgy a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.”*

Ahogy a múlt vasárnap a Kolossé levélben olvastuk, a családtagok között a kölcsönös tisztelet és a kölcsönös szolgálat egyensúlya áll fent. Ebben megvannak a helyek, a szerepek, amelyek nem adhatnak okot egymás elnyomására, megalázására, bántására. A Korinthusi levélben előttünk lévő szavak szerint sem a férfi, sem a nő nem ura a maga testének, hanem egymáséinak.

Elsőre felkapjuk a fejünket, megbotránkozhatunk, aztán felfedezhetjük benne a fricskát, a humort is.

- 1.1. Mert férfi és nő legintimebb együttlétében, a legodaadóbb, a legkiszolgáltatottabb, a legsebezhetőbb állapotban mi a legfontosabb kérdés? Bizony az, hogy „ki irányít”? Mondhatnám így is, hogy „ki van felül”? És az apostol kihúzza ennek a méregfogát és azt mondja: SENKI! Mert ha Krisztus uralma alatt élünk, ha az Övéi vagyunk, akkor felismerjük, hogy a másik számára ajándék vagyunk. Hogy egymásért vagyunk. Hogy Ő ura az én testemnek, én az övének.
- 1.2. De ha ez igaz, az még egyet jelent: hogy a másikra vágni jó dolog és ez tartja fent a tüzet, a szenvedélyt, ami Isten ajándéka. Ha ő az enyém, akkor akarom Őt! És ha én az Övé vagyok, akkor Ő akar engem. És ez egy jó felállás, mert akkor várhatóan lesz beteljesülés. Igen, ez a kölcsönösség alapja. És ez lehet a legfájdalmasabb is egy kapcsolatban: mikor az egyik akarja a másikat, de a másik az egyiket nem. Vagy nem ugyanúgy. És bizonyára belefér, hogy nem mindig van jelen ez a nagy kölcsönös vágy és akarási, de az odaadásban szükséges, hogy legyen kölcsönösség.
- 1.3. Mert hogy az apostol arról is beszél, hogy a szexualitás kötelesség. Egyik a másik iránt és viszont. Ettől egészen megdöbbenhetünk... kötelesség? Mi vagyok én, valamilyen szolgáló? Nem, hanem szövetséges társ. Édes kötelesség ez, de bizony azt jelenti, hogy ha van társad, akkor te vagy az az ember, aki első renden tartozol társad szexualitásában partner lenni. És ez ugyanolyan szolgálat, mint bármi más a családi életben.

## 2. KOOPERÁCIÓ

*„Ne fosszátok meg magatokat egymástól, legfeljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy szabaddá legyetek az imádkozásra, de azután legyetek ismét együtt...”* A kölcsönösség egy különösen szép megnyilvánulása a kooperáció egy formája, ami itt áll előttünk az Igében: közös megegyezés egy időre tartózkodni a szexuális együttléttől, aminek aztán vége és újra történhet az együttlét. Mennyire gyönyörű ez: a Krisztusban nyert szabadságban lehet közösen megegyezni, együttműködni és szabadon hozni egy közös döntést tartózkodástól és újra közeledésről. Ismeri ezt a Prédikátor könyvének írója, az Ószövetség embere is: *„Megvan az ideje az ölelésnek, és megvan az ideje az öleléstől való tartózkodásnak.”* – hangzik a bölcsesség (Préd 3,5) A közös megegyezéssel elengedjük a hatalmat, a manipulációt és megéljük: mit jelent egy test tagjának lenni. Útja pedig az odaadás és az egymásra való odafigyelés, a józanság és türelem. Annak a képessége, hogy lehet tartózkodni, nem kell mindig mindent azonnal megszerezni vagy megélni. S mindegyre valóban az a szabadság az alap, amelyre Krisztus szabadított meg.

## 3. KÍSÉRTÉS

*„...azután legyetek ismét együtt, nehogy megkísértsen a Sátán titeket azáltal, hogy képtelenek vagytok magatokon uralkodni.”*

Elég lesújtó, amit itt az apostol ír. De igaz. Minden erkölcsösség és a magunkról alkotott bármiféle illúzió ellenére igaz ez: képtelenek vagyunk magunkon uralkodni. Legsebezhetőbb vagy épp a legoldottabb pillanatban. Elhagyatottságunkban vagy épp unalmunkban... sokféle helyzetben, de biztos, hogy kísérthetők vagyunk. Ezzel kapcsolatban legyünk őszinték. Istennel, magunkkal és a szövetséges társunkkal. Legyünk aláztatások és tartsunk bűnbánatot. Mert van szabadítás, van bűnbocsánat, de ahhoz végig kell járni a bűnbánat útját is. Krisztus kegyelmére szorulunk és látnunk kell, hogy mennyire kiszolgáltatottak és esendőek vagyunk, de mekkora Isten irgalma, amellyel megbocsát és meg is tud őrizni bennünket. Ő áldjon meg és erősítsen minket a kísértések idején! Ő áldjon és erősítsen a szexualitásunkban! Hadd lássuk ajándéknak, hadd éljük meg áldásnak, annak, aminek Isten adta.

Ámen!

Thoma László